

Arrest

**nr. 66 289 van 6 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. PTASZYNSKI loco advocaat L. VANBRABANT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 14 juli 2010, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 7 juni 2011, verstuurd op 8 juni 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit Mitrovicë, Kosovo. Na uw huwelijk met S. B. woonde u in het dorp Obiliq i Vjetër, gelegen in de gemeente Obiliq. U was daar woonachtig tot de oorlog. Hetzelfde jaar waarin de oorlog in Kosovo begon, werden drie familieleden van u in Mitrovicë vermoord. Tijdens de oorlog in Kosovo vielen de Albanezen uw woning binnen en verkrachtten u in het bijzijn van uw echtgenoot en kinderen. Toen uw echtgenoot wou tussenkomen, werd hij bedreigd met een geweer. U bent hierna samen met uw kinderen en uw echtgenoot naar Nis in Servië gevlucht. U huurde daar een huis in Ovsopolska en verbleef er tot uw komst naar België. U werd in Servië

ingeschreven als vluchteling en ontving er een ontheemdenkaart waarmee u ook voedsel kon verkrijgen. In Nis had u problemen met de Serviërs. Uw echtgenoot werd in de nabijheid van jullie woning in Nis door een groep Serviërs met houten stokken geslagen, waarbij hij voor Albanees werd uitgescholden en te horen kreeg dat hij naar de Albanezen moest gaan. Hierop is hij samen met uw twee oudste kinderen, G. B. en S. B., gevlucht. U vreest dat zij misschien vermoord zijn. U hebt sindsdien met hen geen contact meer gehad. U deed van deze gebeurtenis ook geen aangifte bij de politie. U meldde hun verdwijning ook niet bij andere instanties. Nadat uw echtgenoot en twee van uw kinderen weg waren, werd u lastig gevallen door een groep Serviërs die stenen naar uw huis gooiden. U sprak de politie op straat hierover aan, maar zij hielpen u niet verder omdat u niet kon vertellen wie de daders waren. Drie tot vijf maanden nadat uw echtgenoot en twee van uw kinderen zijn gevlucht, hebben onbekende Serviërs, een tiental personen in totaal, geprobeerd uw dochter mee te nemen. Jullie konden dit evenwel voorkomen door te schreeuwen en zich vervolgens te verstoppen in de woning, waar jullie politie riepen. Dit deed jullie belagers besluiten weg te lopen. U liet evenwel na de politie vervolgens over dit voorval in te lichten. U wou uw kinderen niet achterlaten om naar het politiekantoor te gaan en had bovendien ook maar weinig vertrouwen in de politie. U wilt niet dat uw dochter hetzelfde overkomt als wat u in Kosovo is overkomen en daarom besliste u naar aanleiding van dit laatste incident Nis te verlaten en in België asiel aan te vragen. Op 14 juli 2010 diende u hier in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u volgende documenten neer: de Servische ontheemdenkaarten van u en van vier van uw kinderen, allen uitgereikt te Nis op 4 april 2000; uw Servisch nationaliteitsbewijs, uitgereikt te Kosovska Mitrovica op 8 februari 1979; de Servische geboorteaktes van uw kinderen S., M. en S., allen uitgereikt te Nis op 19 maart 2002; een kopie van een proces-verbaal en een krantenartikel over de moord op uw familieleden in 1998; kopieën van de Belgische verblijfstitel van H. G. en van de Belgische identiteitskaarten van G. B., B. B. en F. B., allen familieleden en een medisch attest van een Belgische arts waarin geattesteerd wordt dat u depressief bent door trauma's in het verleden."

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- verzoekster beschikt over de Servische nationaliteit, zodat haar vrees ten opzichte van Servië moet worden beoordeeld;
- verzoekster slaagde er niet in om op een eenduidige manier te beschrijven hoe de aanval op haar echtgenoot zou zijn gebeurd en waarom hij enkel met twee van haar kinderen is gevlucht. Bovendien is het zeer bevreemdend dat zij deze gebeurtenis niet heeft vermeld toen op de Dienst Vreemdelingenzaken naar haar vluchtmotieven werd gepolst;
- uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat Roma in geval van problemen met Serviërs voor de nodige bescherming een beroep kunnen doen op de Servische autoriteiten. Het is opmerkelijk dat verzoekster de verdwijning van haar echtgenoot en van twee van haar kinderen niet bij de politie heeft aangekaart. Zij heeft ook geen navraag naar hen gedaan bij ziekenhuizen, bij bureaus of bij andere personen of instanties in Servië, zoals Roma- of mensenrechtenorganisaties;
- verzoekster legde ook uiterst vage verklaringen af over haar beweringen dat Serviërs stenen naar haar huis gooiden en haar dochter lastig vielen;
- het geneeskundig getuigschrift kan niet als tegenbewijs gelden voor de vaststelling dat de aangehaalde incidenten in Nis niet geloofwaardig bleken. Overigens blijkt uit dit stuk ook niet door welke trauma's verzoekster haar depressie heeft opgelopen. Het proces-verbaal houdt geen verband met verzoeksters vrees ten aanzien van Servië. De overige stukken vormen evenmin een bewijs van verzoeksters vluchtmotieven.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In haar eerste middel stelt verzoekster dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, melding maakt van frequente discriminatie en losstaand geweld vanwege burgers en vanwege de politie ten aanzien van minderheden. Volgens verzoekster onderzoekt de commissaris-generaal niet *in concreto* of verzoekster en haar familie het slachtoffer waren van geweld vanwege burgers.

In haar tweede middel wijst verzoekster erop dat zij nooit toegang heeft gehad tot onderwijs en dat het voor haar dan ook niet vanzelfsprekend is om een beroep te doen op de politie en om te begrijpen wat van haar juist wordt verlangd tijdens een gehoor in het kader van een asielaanvraag. Verzoekster wijst

er verder op dat in de bestreden beslissing geen sprake is van tegenstrijdigheden maar steeds de nadruk wordt gelegd op de vaagheden in haar verklaringen. Verzoekster wijt dit aan haar lichamelijke gesteldheid. Zij lijdt immers aan een depressie als gevolg van de trauma's uit haar verleden. Bovendien heeft zij ook een kleine hersenberoerte gehad. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift verschillende faxkopieën van geneeskundige getuigschriften toe.

Op 9 augustus 2011 heeft verzoekster nieuwe stukken neergelegd: een verklaring van een Roma-vereniging uit Nis, met vertaling; een vraag om hulp van verzoeksters echtgenoot aan het regionale kantoor van de Nationale Roma-Raad van Servië, met vertaling; een bevestiging hiervan door dit kantoor, met vertaling en een lidmaatschapsbewijs van verzoeksters echtgenoot van een Roma-partij, met vertaling. In de begeleidende brief voert verzoekster ook nog aan dat het algemeen bekend is dat de spanningen tussen Kosovaren en Serviërs in het noorden van Kosovo terug hoog oplopen. Zij wijst erop dat zij uit deze regio afkomstig is en dat het dus niet langer zo is dat zij zonder vrees naar haar geboortestreek kan terugkeren.

2.2. De Raad is van mening dat verzoekster niet kan worden erkend als vluchteling en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad wijst vooreerst op de definitie van vluchteling in artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag: een vluchteling is elke persoon die "uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept". Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Volgens artikel 2, k) van Richtlijn 2004/83 moet onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan.

De Raad stelt vast dat verzoekster doorheen haar asielpcedure steeds heeft verklaard dat zij de Kosovaarse nationaliteit bezit, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, vraag 6), als tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal (gehoorverslag, 2), als in haar verzoekschrift. De Raad ziet geen reden om hieraan te twijfelen, temeer daar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat artikel 29 van de Kosovaarse nationaliteitswet bepaalt dat elke persoon die op 1 januari 1998 in het bezit was van de nationaliteit van de Federale Republiek Joegoslavië en die op die datum zijn gewone verblijfplaats had in Kosovo, burger is van de Republiek Kosovo. Dit was het geval voor verzoekster.

De Raad is van mening dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Kosovo moet vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft weliswaar verklaard dat Albanen tijdens de oorlog in Kosovo haar woning binnenvielen en haar verkrachtten en haar echtgenoot met een geweer bedreigden. Deze feiten dateren echter al van meer dan tien jaar geleden en ondertussen is de toestand in Kosovo aanzienlijk gewijzigd. Niet alleen is de oorlog voorbij maar uit de informatie in het administratief dossier blijkt ook dat de veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid voor Roma in de regio Mitrovicë goed zijn (*subject related briefing Kosovo* 14 maart 2011, 16). Verzoekster stelde in haar verzoekschrift bovendien uitdrukkelijk dat de gebeurtenissen in Kosovo geen enkele invloed hebben op haar asielaanvraag. Voor het overige heeft verzoekster geen redenen aangehaald waarom zij niet naar Kosovo zou kunnen terugkeren. In haar brief van 2 augustus 2011 aan de Raad voert zij weliswaar aan dat het algemeen bekend is dat de spanningen tussen Kosovaren en Serviërs in het noorden van Kosovo terug hoog oplopen, maar zij brengt geen concrete elementen aan die haar beweringen kunnen ondersteunen of die bovenvermelde informatie over de veiligheidssituatie in Mitrovicë kunnen weerleggen.

De overige argumenten die verzoekster in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, hebben ofwel betrekking op de toestand in Servië, ofwel op verzoeksters vrees om terug te keren naar Servië. Gelet op het voorgaande zijn deze argumenten hier verder niet dienstig. De stukken die verzoekster op 9 augustus 2011 heeft neergelegd en de stukken die zij aan haar verzoekschrift heeft toegevoegd, zijn

allemaal faxkopieën, waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, aangezien ze gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn.

Verzoekster toont tot slot niet aan en er is geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Kosovo een toestand heerst zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 6 september 2011 door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter,

dhr. T. BARBE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. BARBE

A. VAN ISACKER